

[Victor Pürschel.]

hed alle er overbeviste Fredsvenerer og ikke kan tænke sig under nogen Form at føre Krig.

Det, jeg har sigtet til ved mine Udtalelser, er dette, at der jo i Udlandet har fundet et vist Samarbejde Sted under Etiketten: at der skulde skabes en Front imod Krigen og Fascismen, og under dette Banner samledes baade udprægede Pacifister, Socialdemokrater og Kommuniste. Og navnlig har jeg naturligvis tænkt paa den Holdning, som det engelske Arbejderparti har indtaget under den seneste Udvikling, dette Parti, der svingede fra at have været et udpræget pacifistisk Parti til at være et Parti, som i den Situation, der her er Tale om, i Virkeligheden gik ind for, at man hellere skulde tage Krigen straks.

Den kommunistiske Ordfører har gjort nogle Bemærkninger om min Danskhed, sagt, at den skulde være af forholdsvis ny Dato. Den er i hvert Fald af ældre Dato, end hans Danskhed er, af ganske naturlige Grunde. Jeg har i hele mit Liv følt mig som Dansk og aldrig nogen Sinde mødt nogen Bebrejdelse for at have foretaget noget, der ikke var i fuld Overensstemmelse hermed. (*Aksel Larsen*: Saah? Ikke?) . . . Ikke fra Folk, hvis Mening jeg lægger nogen som helst Vægt paa. Og min Danskhed er af en uafhængig Beskaffenhed; jeg er ikke Medlem af nogen international Organisation, og jeg modtager ikke hverken Direktiver eller Forholdsordrer eller Subsidier eller noget som helst fra nogen international Organisation.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører har rettet et, eller rettere flere, Angreb paa mig, ikke i og for sig for det, jeg har sagt, men for noget, som han lagde ind i det. Det er en bekvem Form for Debat. Om det er en for Regeringspartiets høje Ordfører værdig Form for Debat, skal jeg ganske lade staa hen. Naar han f. Eks. siger om en Udtalelse, jeg har fremsat, og hvori jeg glædede mig over, at Verdensfreden var bevaret: hvorfor skal det camoufleres, hvorfor en saadan Glæde ved Fred, som slet ikke passer for mig? — hvad ved saa det ærede Medlem derom? Intet, intet! Hvor staa der i Rigsdagstidenden, hvor staa der i nogen dansk Avis nogen Udtalelse af mig, som tyder paa, at jeg skulde være krigsbegejstret? Det ærede Medlem vil kunne søge højt og lavt og tidlig og silde, han vil intet finde om det. Jeg har aldrig været krigsbegejstret, jeg har overalt, hvor jeg har talt, givet Udtryk for, at jeg betragter Krigen som en Ulykke. Men det er saa be-

tegnende for det Maal af Frisind, det ærede Medlem er i Besiddelse af, at han ikke kan tænke sig, at man kan være overbevist Forsvareren og dog samtidig Fredsvener. Det maa formentlig være Forklaringen, anden Forklaring kan der ikke være paa denne Usømmelighed.

Det ærede Medlem gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om Jødeproblemet. Han betegnede den Tale, jeg havde holdt, som „nobel“, han betegnede den som jesuitisk, og paa anden Maade gjorde han sig til Talsmand for dette, at jeg havde sagt eet og ment noget andet. Og hvad Berettigelse har saa det ærede Medlem til at sige dette? Ingen! Han vil ikke kunne finde en eneste Udtalelse af mig, der gaar ud paa andet end dette, at jeg er en Modstander af Jødefølgelserne, og at jeg altid har hævdet, at jeg ikke vilde udrydde Klassehadet for at indføre Racehadet.

Det er jo ogsaa meget betegnende, at det ærede Medlem, lige saa lidt som den kommunistiske Ordfører, i Virkeligheden gik ind for en anden Politik end den, som følges af den højtærede Justitsminister, og som jo ikke er meget forskellig fra det, som jeg mener er rigtigt. Jeg har brugt Udtrykket „at aabne paa vid Gab“, og det har den højtærede Justitsminister hæftet sig ved og sagt, at det har han aldrig tænkt paa. Nu vel, det skal vi jo ikke strides om. Men det, der er Kendsgerningen, er dette, at man gør det danske Folk en daarlig Tjeneste, hvis man lader en større Mængde af jødiske Emigranter komme ind her i Landet, og denne Betragtning finder Støtte ikke mindst hos de Jøder, som fra gammel Tid er her i Landet. Det er i Forhold til dem, jeg har sagt, at den danske Stat har intet Jødeproblem, fordi disse Folk naturligt i Kraft af den gode Behandling, som Jøderne har fundet her i Landet fra gammel Tid, har levet sig ind i det danske Folk, paa mange Maader tilegnet sig dets Tankesæt og derfor ikke i den Forstand er et Fremmedelement, som en jødisk Immigration vilde være, og derfor er disse Folk fuldkommen klar over, hvad en stor Immigration vilde betyde i Retning af at skærpe dette, saaledes at det maaske blev til et Problem. Det er det, jeg har fundet det rigtigt at advare imod, og det ærede Medlem gør klogt i at læse den Tale, som jeg har holdt, ganske som den er holdt, og uden deri at lægge noget andet end det, der er sagt.

Men jeg forstaaer godt, hvorledes det ærede Medlem kom ind paa hele dette Ræsonnement: fordi vi jo ikke har anden